

“Qui ha rebut tant ha d’aprendre a donar tant”

Dc, 24/04/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General, 24 d’abril 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 13. Com nosaltres perdonem als nostres deutors

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui completem la catequesi sobre la cinquena petició del “Pare nostre”, basant-nos en l’expressió «com també perdonem als nostres deutors» (Mt 6,12). Hem vist que és propi de l’home ser deutors davant de Déu: d’Ell ho hem rebut tot, tant pel que fa a la naturalesa com a la gràcia. La nostra vida no només ha estat desitjada, sinó també ha estat estimada per Déu. Realment no hi ha lloc per a la presumció quan unim les mans per pregar. No existeixen a l’Església “*self made man*”, homes que s’han fet per ells tots sols. **Tots som deutors envers Déu i envers tantes persones que ens han regalat condicions de vida favorables.** La nostra identitat es construeix a partir del bé que hem rebut. El primer és la vida.

Qui prega aprèn a dir “gràcies”. I nosaltres ens n’oblidem tantes vegades de dir “gràcies”, Som egoistes. Qui prega aprèn a dir “gràcies” i demana a Déu que sigui benèvol amb ell o amb ella. Per molt que ens esforcem, queda sempre un deute insalvable davant Déu, que mai podrem pagar: **Ell ens estima infinitament més del que nosaltres l’estimem.** I llavors, en la mesura que ens comprometem a viure segons els ensenyaments cristians, en la nostra vida sempre hi haurà alguna cosa de la que haguem de demanar perdó: pensem en els dies passats amb ganes de no fer res, en els moments en què el rancor ocupa el nostre cor i així successivament. Són aquestes experiències, per desgràcia freqüents, que ens fan demanar: “Senyor, Pare, perdona’ns els nostres deutes”. Demanem així perdó a Déu.

Si ho pensem bé, la invocació podria també limitar-se a aquesta primera part;

hauria estat maca. En canvi Jesús la uneix amb una segona expressió que forma una unitat amb la primera. La relació de benevolència vertical de part de Déu es refracta i està cridada a traduir-se en **una relació nova que vivim amb els nostres germans: una relació horitzontal**. El bon Déu ens convida tots a ser bons. Les dues parts de la invocació estan vinculades per una conjunció sense pietat: demanem al Senyor que ens perdoni els nostres deutes els nostres pecats, “com” nosaltres perdonem els nostres amics, la gent que viu amb nosaltres, els nostres veïns, la gent que ens ha fet alguna cosa desagradable.

Cada cristià sap que existeix per a ell el perdó dels pecats, això ho sabem tots: **Déu ho perdona tot i perdona sempre**. Quan Jesús explica als seus deixebles el rostre de Déu, el descriu amb expressions de compassió. Diu que hi ha més alegria als cels per un pecador que es penedeix, més que per una multitud de justos que no necessiten convertir-se (cf. Lc 15,7.10). No hi ha res en els Evangelis que ens permeti sospitar que Déu no perdoni els pecats dels que estan ben disposats i que demana rebre de nou una abraçada.

Però la gràcia de Déu, tan abundant, és sempre un repte. Qui ha rebut tant ha d'aprendre a donar tant i no quedar-se només el que ha rebut. **Qui ha rebut tant ha d'aprendre a donar tant**. No és casualitat que l'Evangelí de Mateu, immediatament després d'haver regalat el text del “Pare nostre”, entre les set expressions usades insisteixi precisament en la del perdó fratern: «Si de fet perdoneu als altres les seves culpes, el vostre Pare que és al cel us perdonarà també a vosaltres; però si vosaltres no perdoneu els altres, el vostre Pare tampoc us perdonarà les vostres faltes» (Mt 6,14-15). Però això és fort! Jo penso: algunes vegades he sentit a gent que diu: “Jo no perdonaré mai aquella persona! El que m'han fet no ho perdonaré mai!”. Però si tu no perdones, Déu no et perdonarà. Tu tanques la porta. Pensem, nosaltres, si som capaços de perdonar o si no perdonem.

Un sacerdot, quan jo era en una altra diòcesi, em va explicar angoixat que havia anat a donar els últims sagraments a una anciana que estava a punt de morir. La pobra senyora no podia parlar. I el sacerdot li diu: “Senyora, es penedeix dels pecats?”. La senyora va dir que sí; no podia confessar-los però va dir que sí. És suficient. I després diu: “Vostè perdona els altres?”. I la senyora, a punt de morir, va dir: “No”. El sacerdot va quedar angoixat. Si tu no perdones, Déu no et perdonarà. **Pensem, nosaltres que som aquí, si perdonem o si som capaços de perdonar**. “Pare, no puc fer-ho, perquè aquella gent me n'ha fet tantes”. Però si tu no pots fer-ho, demana al Senyor que et doni la força per fer-ho: Senyor, ajuda'm a perdonar. Retrobem aquí el vincle entre l'amor a Déu i l'amor al proïsme. L'amor crida l'amor, perdó crida perdó. De nou trobem en Mateu una paràbola intensíssima dedicada al perdó fratern (cf. 18,21-35). Escoltem-la.

Hi havia un criat que havia contret un deute molt gran amb el seu rei: deu mil talents! Una quantitat impossible de pagar; no sé quant seria avui, però centenes de milions. Però succeeix el miracle, i aquell servent rep no una demora de pagament, sinó l'amnistia total. Una gràcia inesperada! Però precisament aquest servidor, immediatament després, s'enfronta a un germà seu que li devia cent denaris -poca cosa-, i, tot i que es tracta d'una quantitat accessible, no accepta excuses ni peticions. Per això, a la fi, l'amo el crida i el fa condemnar. **Perquè si no t'esforces per perdonar, no seràs perdonat; si no t'esforces a estimar, tampoc no seràs estimat**.

Jesús insereix en les relacions humanes la força del perdó. En la vida tot no es

resol amb la justícia. No. Especialment quan hem de posar una barrera al mal, algú ha d'estimar més del necessari, per tornar a iniciar una història de gràcia. El mal coneix els seus camins i, si no se l'interromp, corre el risc d'escampar-se i ofegar el món sencer.

A la llei del talió –el que tu m'has fet, és el que et retorno–, Jesús substitueix la llei de l'amor: el que Déu m'ha fet, jo t'ho torno a tu! Pensem avui, en aquesta setmana de Pasqua tan bonica, si jo sóc capaç de perdonar. **I si no me'n sento capaç, haig de demanar al Senyor que em doni la gràcia de perdonar**, perquè saber perdonar és una gràcia.

Déu dona a cada cristià la gràcia d'escriure una història de bé en la vida dels seus germans, especialment d'aquells que han fet alguna cosa desagradable i que s'han equivocat. Amb una paraula, una abraçada, un somriure, podem transmetre als altres el més preciós que hem rebut. Què és el més preciós que hem rebut? El perdó, que hem de ser capaços de donar també als altres.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió.